

И слушамъ презъ сълзи, и мъжа дълбока ме
сдавя —
То звукъ отъ вериги ли бѣше?... Плачъ на
жени?

Минаватъ години. И чети, комити, войводи,
Кланета и бомби, реформи, тероръ, хуриетъ...
Отъ чуждъ край дома се завръщамъ. И нѣщо
направо на моста на Вардаръ — както
напредъ.

Въ зрѣлата пролѣтъ, рѣката пияна се плиска
Презъ буйни ливади изъ бухнали въ цвѣтъ
дървеса,
Въ душа ми надежди се будятъ... Зората е
близка!
И — знамъ ли що стана — повѣрвахъ тогазъ
въ чудеса.

Минаватъ години. И Вардаръ отново захвана
Да пѣе пакъ старата пѣсень по стария пѣтъ.
И пукна войната, и екна Балкана...
Ура и на ножъ и на хиляди тигри ревѣтъ...

И днесъ съмъ на моста. Но Вардаръ едва се
ожажда.

Полето пустиня, гората е черна тжга.
Вънецътъ отъ снѣжнитѣ върхове всичко
обгражда,
Нарѣдко се звѣне отъ стадото тамъ по
брѣга...

Изъ „Бурени“